

Published on alterthess :: όλες οι ειδήσεις από την άλλη Θεσσαλονίκη (<http://www.alterthess.gr>)

Αρχική > Το δίλημμα που μας θέτει το νομοσχέδιο Διαμαντοπούλου, του Αλέξη Μπένου

Το δίλημμα που μας θέτει το νομοσχέδιο Διαμαντοπούλου, του Αλέξη Μπένου

ΚεντρικόΓνώμες παιδεία Θεσσαλονίκη Εκπαίδευση

Κατάρτιση της κερδοσκοπίας ή Παιδεία της κοινωνικής αλληλεγγύης; Το δίλημμα που μας θέτει το νομοσχέδιο Διαμαντοπούλου

του Αλέξη Μπένου, καθηγητή ιατρικής στο ΑΠΘ

Μα στα πανεπιστήμια δεν είναι που ευδοκιμούν διεφθαρμένες κλάσεις με μόνο σκοπό την αναπαραγωγή και διέγερση της ατομικής τους περιουσίας?

Στα πανεπιστήμια δεν είναι που υπάρχουν αναξιοπρεπείς πανεπιστημιακοί που εκμεταλλεύονται τις δημόσιες υποδομές και λειτουργίες και ουσιαστικά χρηματοδοτούν τις ιδιωτικές εταιρείες και δραστηριότητες τους (στις υπηρεσίες υγείας, τη δικαιοσύνη, τις κατασκευές, τις πολιτικές και οικονομικές επιστήμες, κ.ο.κ.) εις βάρος της δημόσιας χρηματοδότησης?

Στα πανεπιστήμια δεν είναι που οι κομματικοί υπεύθυνοι της ΟΝΝΕΔ και της ΠΑΣΠ συνδιαλέγονται – πάντα με το αζημίωτο – ως ατομικοί προαγωγοί της ψήφου των φοιτητών στο πλαίσιο εκλογικών διαδικασιών των διαφόρων σωμάτων και οργάνων?

Μήπως τελικά η κυβέρνηση αποφάσισε επιτέλους να διορθώσει τα κακώς κείμενα και να χτυπήσει τα προνόμια και των πανεπιστημιακών? Αν είναι έτσι, τότε η σύγκρουση, όντως, δεν αφορά την κοινωνία, οπότε ας αφήσουμε μόνους τους, τους πανεπιστημιακούς να τα βρούν με την κυβέρνηση.

Είναι όμως αυτή η πραγματικότητα όπως μας τη σερβίρουν και οι κυβερνητικοί παπαγάλοι μικρών και μεγάλων καναλιών? Για να απαντηθεί, αυτή η επιτυχημένη μέχρι στιγμής καμπάνια παραπληροφόρησης είναι αναγκαίο να ξεκαθαριστούν τα βασικά χαρακτηριστικά του προβλήματος.

Κοινό χαρακτηριστικό όλων των παραπάνω, και πολλών ακόμη άλλων, καθημερινων φαινομένων στην πανεπιστημιακή ζωή, όπως και σε όλη τη δημόσια ζωή, είναι η αδιαμφισβήτητη κυριαρχία του ατομισμού και των συνεπακόλουθων ιδιωτικών συμφερόντων τα οποία παρασιτούν κυριολεκτικά στη δημόσια υποδομή και λειτουργία που υπάρχει για να εξυπηρετεί τα κοινωνικά – δημόσια συμφέροντα.

Η κυρίαρχη ιδεολογία που καθιερώθηκε την περίοδο της χούντας και εμπεδώθηκε με τη συνεπή πολιτική όλων των κυβερνήσεων από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, εδραίωσε τον ατομισμό και εξώρισε στη σφαίρα της ιστορίας την έννοια της κοινωνικής αλληλεγγύης και της συλλογικότητας. Η κοινή αντίληψη ότι “ο καθένας κοιτάζει να βολεψει σε μια θέση στο δημόσιο για να στηρίξει την οικογένειά του” εξελίχθηκε γρήγορα - και εφόσον το βόλεμα είχε επιτευχθεί με τη βοήθεια κάποιου “πολιτευτού” - στο ρητό “ο άνθρωπός έχει οικογένεια να θρέψει και καθότι ο μισθός του δημοσίου δεν επαρκεί αναγκάζεται να ζητά φακελάκια στο νοσοκομείο, να προκαλεί την ανάγκη για ιδιαίτερα στο σχολείο, να ζητά και λίγο λάδι για να εξυπηρετήσει μια οικοδομική άδεια αυθαιρέτου, κ.ο.κ”. Στη θέση της κοινωνικής αλληλεγγύης, της συλλογικής οργάνωσης, των μαζικών αγώνων για τη διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών εργασίας και διαβίωσης, κυριάρχησε η εγωκεντρική, ατομικιστική και πανικόβλητη προσέγγιση του ατομικού βολέματος.

Το δημόσιο λοιπόν, η οποία δημόσια λειτουργία, μετά την εφαρμογή εντυπωσιακά και διαχρονικά συνεπών πολιτικών από τη δικομματική εξουσία, ταυτίστηκε στη κοινή γνώμη με την εικόνα ενός κουμπαρά που ο οποίος τροφοδοτούν τα “θύματα” που πληρώνουν τους φόρους τους, και απομυζούν οι “καπάτσοι” που αναπτύσσουν τις απαραίτητες διασυνδέσεις με το πολιτικό προσωπικό.

Αυτή η ουσιαστική ιδιωτικοποίηση των δημόσιων λειτουργιών που δρομολογήθηκε από τους ίδιους κυριολεκτικά κυβερνώντες, είχε ως συνέπειες τη δυσλειτουργία, την αναποτελεσματικότητα, τη διαφθορά. Χαρακτηριστικά, που χρησιμοποιούνται και πάλι από τους ίδιους σήμερα για να προπαγανδίσουν την απαξίωση κάθε δημόσιας λειτουργίας και να κάνουν γενικά αποδεκτή τη χιονοστιβάδα ιδιωτικοποιήσεων.....

Ως απάντηση δηλαδή στις αρνητικές συνέπειες της ιδιωτικοποίησης το μπλοκ εξουσίας επιβάλλει την επισημοποίηση και ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης!

Ειδικά μάλιστα για τα πανεπιστήμια ο υπό ψήφιση νόμος Διαμαντοπούλου θα προσφέρει απεριόριστη και ανεξέλεγκτη εξουσία ακριβώς στους ίδιους πανεπιστημιακούς που λειτουργούν χρόνια τώρα ως τρωτικά και παράσιτα των δημόσιων πόρων. Μερικοί μάλιστα από τους προσφερόμενους να αναλάβουν το ρόλο στρατιωτικού επιτρόπου στη διοίκηση, προτείνουν ήδη και κάποιες χιλιάδες δολάρια για το μισθό που θα “δικαιούνται να πάρουν για το θεάρεστο έργο τους”..... Αντίστοιχα ενδιαφέρουσα είναι η αυθόρμητη “προσφορά” θεσσαλονικέων επιχειρηματιών συμπεριλαμβανομένου και του “προοδευτικού” (?) δημάρχου της πόλης, να “βοηθήσουν” τη νέα διοίκηση του ΑΠΘ στο μοίρασμα των φιλέτων της περιουσίας του.

Στη θέση της μερικής έστω αυτονομίας των ΑΕΙ, και με αυτονόητο σκοπό την πλήρη κατάργησή της, στήνεται ένας αυταρχικός και αυθαίρετος μηχανισμός αναξιοκρατίας, αδιαφάνειας και διαφθοράς που θα ελέγχεται από τα κυκλώματα πελατειακών σχέσεων του δικομματισμού και της ακροδεξιότητας με τα πλέον αδηφάγα τμήματα των κερδοσκοπικών

κυκλωμάτων. Η αξιοπρεπής, έντιμη και αταλάντευτη στάση των πρυτανικών αρχών -ιδιαίτερα του ΑΠΘ- στην υπεράσπιση του δημόσιου και πνευματικού ρόλου του πανεπιστημίου φαίνεται ότι καθόρισε το μένος του νομοθέτη ώστε “να αποκλειστεί η πιθανότητα να μας βγουν άλλη φορά ανεξάρτητοι πρυτάνεις που δεν υπακούουν στις εντολές μας”. Τα πανεπιστήμια λοιπόν της κ. Διαμαντοπούλου θα διοικούνται με κριτήρια αγοράς και κερδοσκοπίας, οπότε, και με πρόσχημα μάλιστα την πραγματική οικονομική ασφυξία που επιβάλλει η κυβέρνηση, δεν θα αργήσουν να εφαρμόσουν τα δίδακτρα ως τον κεντρικό μηχανισμό κερδοφορίας αλλά και αναδιοργάνωσης των αντικειμένων και προγραμμάτων σπουδών (αντικείμενα που δεν προσελκύουν “πελάτες” και κερδοφορία, όπως οι ανθρωπιστικές σπουδές και οι τέχνες, θα εξαφανιστούν από το οργανόγραμμα των ΑΕΙ).

Η κατάργηση ουσιαστικά της ακαδημαϊκής αυτονομίας των ΑΕΙ ολοκληρώνεται με την κυριαρχία των πιστωτικών μονάδων που αντικαθιστούν την ακαδημαϊκή ολότητα του γνωστικού πεδίου. Οι απαραίτητες στην αγορά δεξιότητες αποκτούνται μέσα από ένα ευέλικτο σύστημα κατάρτισης το οποίο ακυρώνει ουσιαστικά την έννοια του προγράμματος σπουδών.

Η διευρυμένη έννοια της παιδείας δίνει τη θέση της στην κοντόθωρη, άμεσης εφαρμογής αλλά και σύντομης λήξης κατάρτιση.

Παράλληλη και ιδιαίτερα σημαντική για την κεφαλαιοκρατική αγορά εργασίας, είναι η συνεπακόλουθη απορρύθμιση των επαγγελματικών δικαιωμάτων και εξατομίκευση της διαπραγματευτικής ικανότητας των πτυχιούχων.

Επιλογή λοιπόν της κυβέρνησης είναι η πλήρης αποδιάρθρωση της ανώτατης παιδείας, η απαξίωση των πτυχίων έτσι ώστε οι απόφοιτοι των προγραμμάτων κατάρτισης να είναι εύκολα αναλώσιμοι χωρίς επιστημονικά-επαγγελματικά δικαιώματα και η ολοκληρωτική παράδοση της περιουσίας, των λειτουργιών και των ακαδημαϊκών διαδικασιών στους κερδοσκοπικούς κανόνες της αγοράς. Επιχειρηματίες θα αποφασίζουν για τα προγράμματα σπουδών, για την εξέλιξη των μελών ΔΕΠ, για τα δίδακτρα, το κόστος σίτισης, στεγασης κοκ των φοιτητών.

Είναι σαφές πλέον ότι πρόκειται για ένα νομοσχέδιο ενταγμένο στη συνολική πολιτική της κοινωνικής αποδιάρθρωσης με μοναδικό στόχο “ότι φάμε, ότι πιούμε... ΤΩΡΑ”.

Υπάρχει δυνατότητα ανατροπής αυτής της προδιαγεγραμμένης πορείας?

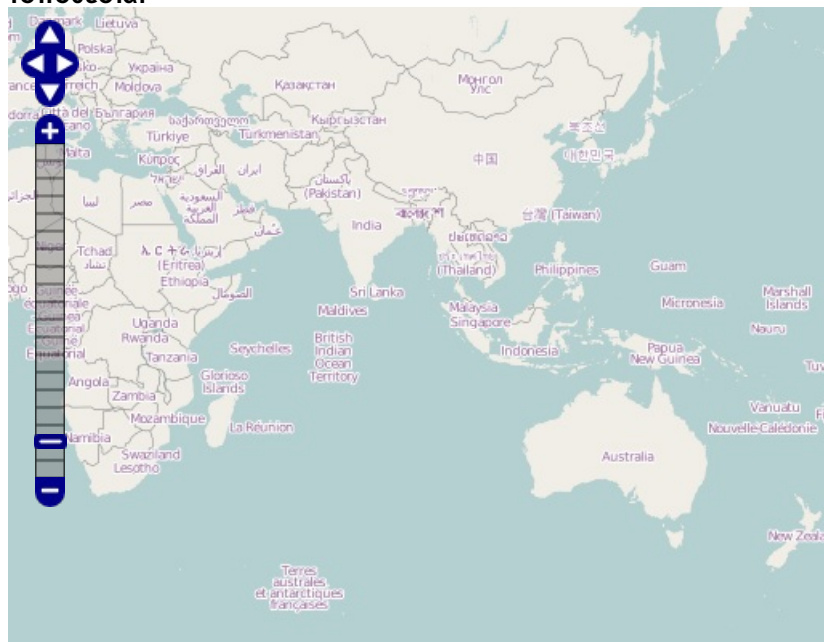
Στα πανεπιστήμια εκτός από τους άθλιους, διεφθαρμένους φιλόδοξους στρατιωτικούς επίτροπους υπάρχει μια σημαντική μερίδα πανεπιστημιακών η οποία, παρά την απαξίωση και τις ολοένα και δυσκολότερες συνθήκες εργασίας, επιμένει με αξιοπρέπεια να προσφέρει τις υπηρεσίες της στη διδασκαλία και την έρευνα καθότι πιστεύει ότι η ανώτατη εκπαίδευση είναι ένα κοινωνικό δικαίωμα το οποίο διατίθεται μέσα ένα πλαίσιο δημόσιων ακαδημαϊκών λειτουργιών και δεν μπορεί να έχει σχέση με την αγορά και την κερδοσκοπία.

Οι πανεπιστημιακοί αυτοί συμμετείχαν αποφασιστικά στο κίνημα για την προάσπιση του άρθρου 16 του συντάγματος και κινητοποιούνται ήδη έναντι στο επικείμενο νόμο Διαμαντοπούλου. Αν μείνουν μόνοι όμως, οι κινητοποιήσεις τους γρήγορα θα απαξιωθούν από την κυρίαρχη προπαγάνδα ως συντεχνιακές αντιδράσεις. Η προάσπιση της δημόσιας ανώτατης παιδείας μπορεί να επιτευχθεί μόνον εφόσον στηριχθεί σε ένα ευρύ μέτωπο που θα απαρτίζεται προφανώς από όλη την πανεπιστημιακή κοινότητα συμπεριλαμβανομένων των φοιτητών και όλων των εργαζομένων στα πανεπιστήμια. Το φοιτητικό κίνημα ξεπερνώντας τις παιδιαστικές απλουστεύσεις του τύπου : “καθηγητές = κεφάλαιο, φοιτητές=εργασία” είναι πλέον ικανό να διακρίνει αντιπάλους και συμμάχους μέσα στο κίνημα και όχι με βάση τους τίτλους τους (εξάλλου όλοι παρατηρούν ότι μέχρι αυτή τη στιγμή μόνο πρυτανικά συμβούλια και σύγκλητοι εξέφρασαν την αγωνιστική αντίθεση τους με την κυβέρνηση...).

Αλλά και πάλι το μέτωπο αυτό δεν αρκεί. Η Παιδεία ως δημόσιο κοινωνικό αγαθό πρέπει να προασπισθεί από την ίδια την κοινωνία, να μπει ως βασική προτεραιότητα μαζί με την υγεία στα συνθήματα του μαζικού κινήματος το οποίο όλοι ελπίζουμε ότι θα αναπτυχθεί άμεσα. ...

Η βαρβαρότητα της αδηφαγίας δεν πρόκειται να σταματήσει ούτε από μόνη της, ούτε με εκκλήσεις. Η βαρβαρότητα μπορεί όμως να ανατραπεί με την κοινωνική αλληλεγγύη και την αποφασιστικότητα των μαζικών κινήσεων. Η πρόκληση είναι άμεση και επείγουσα.

τοποθεσία:

©CCBYSA 2010 OpenStreetMap.org contributors